

03 Dumnezeu l-a scos învingător

03 Dumnezeu l-a scos învingător

Viața lui Isaac a fost pașnică și s-a scurs fără nici o luptă. Viața lui Iacov a fost o luptă necurmată. La Isaac toate au mers ușor; pentru Iacov, chiar cel mai neînsemnat lucru s-a dovedit a fi greu. Dumnezeu este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, de aceea nu-l putem avea pe Isaac fără Iacov, nici pe Iacov fără Isaac.

Ne gândim la situația amândurora. Dinspre Dumnezeu suntem bogați și desăvârșiți în Hristos. Dar asupra puterii noastre firești trebuie să lucreze mâna lui Dumnezeu, care disciplinează și modelează. De disciplina aceasta nu putem scăpa, dar, trecând prin ea, ne vom bucura de plinătatea darurilor cerești. Dacă există deosebiri în ce privește disciplina, este pentru că unii au în ei mai mult din firea lui Iacov decât alții. În Proverbe 13.15 este scris: „Calea celor stricați este pietroasă”, adică aspră și grea. Așa a fost și viața lui Iacov, pentru că un astfel de om a fost el. La eul cel tare și aspru al lui Iacov a trebuit să lucreze Dumnezeu vreme îndelungată. Tot astfel, mulți dintre noi vom fi de puțin folos, dacă Dumnezeu nu ar avea timp să lucreze asupra noastră. Iacov și-a obținut dreptul de întâi născut prin fraudă. Pe un astfel de om nu-l lasă Dumnezeu să-l scape din mână.

Sunt oameni care întreabă de ce a întrebuințat Dumnezeu așa de mult timp cu Iacov, ca și cum ar fi lucru ușor s-o scoți la capăt cu un om, oricum ar fi el. Să primești cum a primit Isaac, aceasta se poate face într-o clipă. Intrăm numaidecât în moștenirea ce ni s-a dat și inimile noastre răspund cu un „mulțumesc” pentru tot ce ni s-a descoperit. Dar greutățile lui Iacov durează o viață întreagă.

Puterea noastră proprie ne înșală toată viața. Dumnezeu trebuie să lucreze necurmat, dacă l se dă timp, în direcția în care ea se arată în fel deosebit. Oamenii care nu se cunosc pe ei înșiși nu-l înțeleg pe Iacov. Dacă vrem să-l înțelegem pe Iacov, trebuie să fim conștienți de faptul că firea pământească se gândește necurmat la ea însăși și îi înșală și pe alții cum ea însăși este înșelată să facă același lucru. Cu toată lucrarea lui Dumnezeu asupra lui Iacov cât a stat la Laban, el a rămas tot neschimbat. Caracteristic ființei lui erau mereu înșelăciuni și planuri egoiste. Dar, după douăzeci de ani și după ce s-a născut Iosif, Iacov s-a gândit să se întoarcă acasă (Geneza 30.25). Cu acest prilej i-a vorbit Dumnezeu pentru prima dată, de când se găsea în Haran. „Întoarce-te în țara părinților tăi, în locul tău de naștere; și Eu voi fi cu tine”. „Eu sunt Dumnezeul din Betel, unde ai uns un stâlp de aducere aminte, unde Mi-ai făcut o juruință. Acum scoală-te, ieși din țara aceasta și întoarce-te în țara ta de naștere” (Geneza 31.3,13). În urma acestora, Iacov s-a pregătit de plecare.

Dar Laban nu era nicidecum dispus să-l lase pe Iacov să plece atât de simplu. În ciuda tuturor întâmplărilor, Dumnezeu îl binecuvânta tase pe Laban din pricina lui Iacov. Astfel Iacov a plecat acasă, dar Laban l-a urmărit ca să-l aducă înapoi. Dar Dumnezeu îi spusese lui Iacov să se întoarcă acasă și tot El l-a păzit. Când vine vremea lui Dumnezeu, El ne elibează. Când încercările și-au atins scopul, Laban nu ne mai poate opri. Când, în sfârșit, Laban îl ajunge pe Iacov, se încheia un legământ între ei. Laban era un om respectuos și de aceea a jurat pe Dumnezeul lui Avraam și al lui Nahor. Iacov, dimpotrivă, a jurat pe Dumnezeul tatălui său, Isaac (Geneza 31.51-53). El a mărturisit că făgăduințele și alegerea lui Dumnezeu concordă între ele.

Apoi Iacov a adus o jertfă (Geneza 31.54). Laban n-a adus jertfă. Desigur, s-a petrecut ceva cu Iacov. Când a fugit de acasă, mama lui a fost aceea care l-a trimis. Acum însă Dumnezeu este Acela care-l cheamă înapoi acasă și el ascultă. A învățat să deosebească glasul lui Dumnezeu. Disciplina lui Dumnezeu nu-l schimbase prea mult pe Iacov, dar cel puțin îl făcuse să-L dorească pe Dumnezeu. În anii tinereții, el dorea numai scopurile pe care le avea Dumnezeu cu el, fiindcă se potriveau cu propriile lui dorinți. Dorea voia lui Dumnezeu, dar nu-l dorea pe Dumnezeu însuși. Acum, în sfârșit, dorește după Dumnezeu. l-a auzit glasul și acum li aduce o jertfă.

Laban s-a sculat dis-de-dimineată, si-a sărutat nepoții și fetele și i-a binecuvântat, apoi a plecat și s-a întors la locuința lui. Iacov și-a văzut de drum și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când a văzut Iacov acest lucru, a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu”, de aceea a pus locului acela numele Mahanaim (Geneza 32.1-2). Când l-a părăsit pe Laban, Dumnezeu l-a păzit pe Iacov de unchiul său. Când îl întâlnesc îngerii, Dumnezeu îi deschide ochii lui Iacov să vadă Că-l va izbăvi din mâna oricărui om, așa cum îl izbăvisese din mâinile lui Laban.

Numele Mahanaim înseamnă „doi însoțitori” sau colaboratori. Tu nu ești singur, ci Dumnezeu este întotdeauna însoțitorul tău. Important era nu faptul că, în sfârșit, lui Iacov i se deschiseseră ochii ca să vadă. „Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei”. Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”. și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei (2 împărați 6.16-17). S-ar putea pune acum întrebarea: ar fi putut, oare, să fie împrejurările mai bune pentru Iacov decât au fost? El a avut porunca lui Dumnezeu, făgăduința lui Dumnezeu, a fost păzit de Dumnezeu și în cele din urmă are chiar o vedenie. Dar Iacov era tot Iacov. Glasul lui Dumnezeu nu schimbă firea pământească, de aceea, după cum vedem în versetul următor, el îi trimite fratelui său Esau un mesaj slugarnic și lingușitor. El spune: „Domnul meu, ... robul tău, ... ” (Geneza 32.3, 14). El socotea că pe lângă chemarea lui Dumnezeu, pe lângă harul și ocrotirea Lui, ar putea obține ceva de la Esau cu cuvintele lui bine cântărite și meșteșugite. Era deci tot Iacov, adică ceea ce fusese și până atunci. Esau venea cu patru sute de oameni. Ce însemna lucrul acesta? Il aștepta un bine sau un rău? Inima lui Iacov tremura. Oamenii iscușiți au multe greutăți. Cei care fac multe planuri își îngrămădesc și multe griji. Oamenii care se gândesc mult la ei înșiși și care luptă, dar nu cred și nu se încred, sunt ca Iacov, „doborâți” și „însălmântați”. Ca întotdeauna, problema lui Iacov era: Ce să facă el? Dumnezeu îl trimitea acum în Canaan, de aceea nu mai putea să fugă înapoi în Mesopotamia. Dar Iacov nu credea că Dumnezeu îi va îngădui să vadă rezultatele ascultării sale.

Mulți dintre noi ascultă de Dumnezeu pe ușa din față, dar pregătesc retragerea pe ușa din dos. Iacov a încercat să asculte de Dumnezeu, dar în același timp să fugă de fratele său.

Ni se spune că Iacov, în frica și în marea lui grijă, „a împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele”. Ne izbim iarăși de cuvântul „Mahanaim” care a apărut în versetul 2. Iacov pune în locul „taberei” lui Dumnezeu, propria sa tabără. La început erau un tovarăș pământesc și unul ceresc, dar acum își împarte însoțitorii săi pământești în două părți. Așa s-ar putea să-l impresioneze pe fratele său, care

nu avea ochi pentru cele nevăzute.

În versetele 9-11 citim cea dintâi rugăciune adevărată a lui Iacov. A făcut progrese. În anii tinereții la el nu existau decât planuri și activități și nici o rugăciune. Acum plănuiește, dar în același timp se roagă. Dar când ne rugăm nu trebuie să facem planuri. Iar când facem planuri, rugăciunea nu are nici o valoare. Dar Iacov le făcea întotdeauna pe amândouă: pe de o parte se încredea în Dumnezeu, iar pe de altă parte, el era cel care lucra. Să se încreadă numai în Dumnezeu i se părea ceva prea ușor. Ce se va întâmpla dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu se va împlini?

Cât de mult ne asemănăm și noi cu Iacov! Desigur, eu sunt creștin, de aceea trebuie să mă încred în Dumnezeu; dar a te încrede în întregime în Dumnezeu ar însemna să luăm asupra noastră un risc prea mare! așa gândim adesea, desigur în mod greșit.

Astfel Iacov făcea el însuși planuri (Geneza 32.13-18). Omul acesta s-a rugat sincer. Totuși stratagema lui avea să-i fie nădejdea de căpetenie. El își cunoștea fratele, știa că este vânător, de aceea se afla în cea mai periculoasă situație în ce privește viața și tot ce era al lui Nimeni înainte de el n-a pus așa de multe gânduri și așa de multă putere în vreun plan cum a pus el acum. La urma urmei, nu numa aveea, dar însăși viața lui depindea de ce se va întâmpla la întâlnirea cu fratele său. Dar Iacov nu era la înălțimea situației în care se găsea El, care în toți acești ani crescuse sub disciplina lui Dumnezeu, putea oricând să-și semene gândurile ca să obțină un răspuns convenabil. Cu o atitudine plină de blândețe voia să-i lase totul lui Esau, ca să-și scape măcar viața. Era un plan măreț și era cel mai consecvent plan din câte făcuse el. Mai mult decât atât, el credea în propriile lui planuri, se încredea în ele și totuși s-a rugat! A privit înspre Dumnezeu, dar a făcut cele mai bune pregătiri după planurile proprii, în noaptea aceea s-a întâlnit cu Dumnezeu. Nu existase nici o noapte în care el să fi fost cuprins de atâta teamă. În împrejurările de până atunci nu-l interesa atât de mult dacă va avea sau nu vreun rezultat. Acum era vorba de viață și de moarte. Își încordase mintea și puterile ca să iasă cu bine dintr-o situație așa de grea și acum totul depindea de felul cum se vor sfârși lucrurile. Toti ceilalți trecuseră vadul, numai Iacov a rămas de partea cealaltă și era singur (capitolul 32.24). Aici, la Peniel, s-a întâlnit cu Dumnezeu față către față. Atunci un om s-a luptat cu el până-n revărsatul zorilor. Acum Iacov a fost împins până la cele mai îndepărtate granițe ale puterilor sale. Dar nu era Iacov cel care lupta. Dumnezeu a venit și S-a luptat cu el pentru a-l aduce la o predare deplină. Scopul unei lupte este să-l supui pe adversar în așa fel încât el să nu mai poată face nici o mișcare: să-ți se predea cu totul. Dar chiar în locul acele se spune despre Dumnezeu: „Văzând că nu-, poate birui” (versetul 25). Iacov dispunea de c neînchipuit de mare putere firească. Mulți dintre noi știu foarte bine ce înseamnă lucrul acesta. Stim oricând să ne întordăm așa de bine puterile! Punem la bătaie tot ce avem dacă ne este amenințată ființa proprie. Este ca și când Dumnezeu ar rămânea învins. Când ne dăm noi înșine bătăuți, aceasta înseamnă: „Nu mai pot nimic. Mă predau”. Dar câtă vreme suntem ceva, încercăm în alt fel. Dumnezeu poate ori când să ne nimicească planurile, dar noi nu recunoaștem înfrângerea și nu ne predăm. Ne gândim doar că planul n-a fost destul de bun și va trebui ca, data viitoare, să fim mai prudenți. „Este ceva prea greu pentru Dumnezeu?” i-a zis îngerul lui Avraam (18.14). Dar noi aproape că i-am spune Domnului: „Oare este ceva prea greu pentru mine?” Totuși într-o zi trebuie să primim înfrângerea și să recunoaștem că nu știm și nu putem absolut nimic. Iacov n-ajunsese încă în punctul acesta și gândea că el îl cunoaște pe Esau! De aceea, pentru acest ultim pas, trebuia ceva mai mult decât un act de disciplină. Disciplina l-a dus numai până la Peniel; pe noi toți disciplina ne aduce până la locul unde Dumnezeu ne poate atinge în ceea ce este însăși temelia ființei noastre. Dar să ne ferim a ne lăuda cu mâna lui Dumnezeu care ne disciplinează, pentru că înainte de a se fi rezolvat definitiv problema puterii noastre firești, orice vorbărie pe tema aceasta nu face decât să ofere motive de a ne mândri. Lupta arată cum Se poartă Dumnezeu cu noi. Trebuie în cele din urmă să ne ducă la o neputință atât de mare, încât să nu ne mai putem ridica. Dumnezeu îl va aduce pe oricare dintre noi în locul acesta. Iacov era mai puternic decât mulți .ilții, dar Dumnezeu a ieșit biruitor. Dacă ar fi întrebuințat mijloace mai blânde, poate că i-ar fi irebuit încă douăzeci de ani. Dar, pentru că Iacov nu capitula, a trebuit ca Dumnezeu să-l atingă la încheietura coapsei. Dumnezeu, printr-o atingere, a obținut ceea ce o mare putere n-ar fi putut obține. Coapsa este cea mai puternică parte a corpului. Este simbolul pentru punctul celei mai mari puteri. Trebuie să vină o zi când Dumnezeu va nimici coapsa aceasta, adică va îngropa puterea noastră firească și o va anula. Tăria noastră poate că-și are sediul în altă parte, nu în coapsă. Ambiția, mândria, sentimentalismul, iubirea de sine fiecare își are undeva sediul, dar pentru noi toți această anihilare este criza unei experiențe definitive.

Cum am spus, la unii dintre noi, punctul tare constă în pornirea de a vorbi mult despre lucrurile duhovnicești. Ca să ne exprimăm astfel, roadele întregii vieți și comportări (numite „experiențe”) sunt puse parcă la vitrină. În asemenea cazuri tendința de a expune totul este locul central al puterii noastre firești și Dumnezeu trebuie să atingă acest loc. Pornirile firești ale oamenilor se deosebesc între ele și mulți dintre noi poate că nici nu știu unde este trăsătura lor firească esențială. Dar, în general, toate greșelile noastre pornesc dintr-un principiu lăuntric comun și când toate simptomele ne îndreaptă spre izvorul acesta, atunci aceasta este „coapsa” noastră. Domnul să ne deschidă ochii ca să putem cunoaște centrul puterii noastre firești, pentru că atunci când acest centru este atins, roadele nu vor întârzia să se arate.

Numai o atingere și Iacov a fost fără putere. Nu mai avea cum să lupte; nu mai avea forță. În revărsatul zorilor a zis către Dumnezeu: „Nu te voi lăsa să pleci”. Devenise slab, era scos din acțiune. Privind lucrurile din punct de vedere fizic, Dumnezeu ar fi putut să-l părăsească pe Iacov fără nici o dificultate, dacă ar fi voit. Iacov n-ar fi putut cu nici un chip să-l rețină pe Dumnezeu. Dar acum, după ce Iacov devenise cu adevărat slab, Cel care Se lupta cu el nu putea să-l lase, pentru că Iacov depindea de El. Abia atunci, deci după ce ne-a fost atinsă coapsa, suntem cel mai aproape de Dumnezeu. Când suntem slabi, atunci suntem tari (2 Corinteni 12.10). Omeneste privind lucrurile, este ceva imposibil, dar acesta este un fapt dumnezeiesc. Tocmai credința cea mică dobândește lucrurile cele mai mari. „Eu nu Te pot tine, dar pot să mă rog. N-am credință, dar cred!”

Nu-l suntem de nici un folos lui Dumnezeu, chiar dacă dispunem de o putere firească uriașă. Dar când nu mai avem nici o putere, atunci putem să-l păstrăm pe Dumnezeu.

Răspunsul pe care i-l dă Dumnezeu lui Iacov ne pune în uimire. „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; pentru că ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor” (32.28). Experiența de zece ani i se părea lui Iacov o înfrângere, dar Dumnezeu spune că a biruit. Lucrul acesta se întâmplă când ne predăm, când, învinși, cădem zdrobiți la picioarele lui Dumnezeu.

Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău”. El a răspuns: „Pentru ce îmi ceri numele? Și l-a binecuvântat acolo”. Iacov voia să știe cine a făcut toate acestea pentru el, dar nu i s-a spus; Iacov n-a știut cine este Luptătorul când Acela a venit și n-a știut nici când a plecat. Tot ce știa era că numele i se schimbase și că șchiopăta. Numai în locul acesta din Scriptură, Dumnezeu Se abține să descopere Numele Său unuia dintre slujitorii Săi.

Oamenii atinși de Dumnezeu nu își dau seama ce s-a întâmplat cu ei. De aceea, abia dacă se poate defini lucrul acesta, fiindcă Dumnezeu nu vrea ca noi să ne așteptăm la o anumită experiență. Dacă aceasta o așteptăm, tocmai atunci nu o vom avea. Dumnezeu vrea ca ochii noștri să fie îndreptați asupra Lui, nu asupra experiențelor. Iacov știa, numai că Dumnezeu l-a întâlnit undeva și că acum este un infirm. Dovada a ceea ce se petrecea cu el era șchiopătatul lui, nu numai mărturia cu buzele. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să-si facă lucrarea cu noi, în felul și la timpul Său. Rezultatul va fi cu totul limpede și nu vom avea nevoie să vorbim despre El, fiindcă și alții vor vedea în noi lucrarea Lui.

clickbible.org